

Ім'я користувача:
Полтавський інститут економіки і права Полтавськи...

ID перевірки:
1016247250

Дата перевірки:
13.05.2024 14:12:39 IDT

Тип перевірки:
Doc vs Internet + Library

Дата звіту:
13.05.2024 20:10:49 IDT

ID користувача:
100011299

Назва документа: Курсова робота_Уляненко Денис (1)

Кількість сторінок: 23 Кількість слів: 5125 Кількість символів: 37442 Розмір файлу: 32.21 KB ID файлу: 1016032379

28.6% Схожість

Найбільша схожість: 15.8% з джерелом з Бібліотеки (ID файлу: 1015967994)

17.3% Джерела з Інтернету

893

Сторінка 25

19.5% Джерела з Бібліотеки

39

Сторінка 31

0% Цитат

Вилучення цитат вимкнене

Вилучення списку бібліографічних посилань вимкнене

0% Вилучень

Немає вилучених джерел

Модифікації

Виявлено модифікації тексту. Детальна інформація доступна в онлайн-звіті.

Замінені символи

1

ВСТУП

Актуальність теми Спадкування - це система цивільного права, яка існує вже сотні років і тому майже повністю вивчена та досліджена. Система спадкового права ґрунтується на традиції, що бере свій початок ще з римського приватного права. Основні положення в цій сфері залишаються практично незмінними протягом століть. Це дозволяє встановити стабільні правові процедури переходу майна до законних спадкоємців після смерті фізичної особи, незважаючи на те, що правові норми постійно змінюються.

Як показує практика, громадяни постійно стикаються з різними проблемами, пов'язаними зі складанням заповітів, подальшим оскарженням і затягуванням прийняття спадщини. Більшість сумних випадків втрати спадкоємцями своїх спадкових прав всупереч волі спадкодавця пов'язані з неналежним оформленням спадщини, відсутністю всіх необхідних документів на спадщину та незнанням елементарних вимог законодавства. [9]

Економічні перетворення, що відбулися в Україні протягом останніх десятиліть, вплинули і на розвиток цивільного права, значно розширивши коло об'єктів, які можуть перебувати у власності фізичних осіб, у тому числі суб'єктів господарювання. Таким чином, правове регулювання відносин, пов'язаних з набуттям права власності на ці об'єкти фізичними особами та їх переходом до законних спадкоємців після їх смерті, стало закономірним наслідком розвитку цих відносин.

Для початку необхідно нагадати загальні положення Закону про спадкування. Відповідно до статті 1216 Цивільного кодексу України, спадкуванням є перехід прав та обов'язків (спадщини) від фізичної особи (спадкодавця), яка померла, до іншої фізичної особи (спадкоємця). Отже, до складу спадщини входять усі права та обов'язки, що належали спадкодавцеві на момент відкриття спадщини і не припинилися смертю спадкодавця.

Об'єктом дослідження є Цивільний кодекс України, який регулює положення про спадкове право.

Предметом дослідження є вивчення науково-правової природи спадкування та її застосування в процесі спадкового права.

Метою курсу є вивчення основних положень про спадкування та узагальнення інформації на основі чинного законодавства.

Реалізація відповідних завдань полягає в наступному:

- Визначення понять спадкового права;
- Знання видів спадкування;
- Процес спадкування

РОЗДІЛ 1. ПОНЯТТЯ ЗАПОВІТУ ТА ЙОГО ЗМІСТ

Коли людина помирає, особисте розпорядження своїм майном (індивідуальним чи колективним, правами та обов'язками щодо майна тощо) називається "заповітом". В юридичній літературі термін "заповіт" живається у двох значеннях: документ, в якому викладена воля спадкодавця, та акт вираження цієї волі [14].

Особа, яка складає заповіт, повинна мати необхідний обсяг цивільної дієздатності. Іншими словами, лише особа, яка має повну цивільну дієздатність, усвідомлює значення своїх дій та здатна керувати ними, має право складати заповіт. Таким чином, заповідачем може бути фізична особа, яка досягла 18 років (повноліття), фізична особа, яка не досягла повноліття, але набула повної цивільної дієздатності у зв'язку з укладенням шлюбу, фізична особа, яка досягла 16 років і працює за трудовим договором, та неповнолітня особа, яка записана матір'ю або батьком дитини. Волевиявлення учасника правочину має бути вільним і відповідати його внутрішній волі.

Відповідно до статті 1234[2] Цивільного кодексу України, право на складання заповіту має заповідач, а текст заповіту, що подається для посвідчення заповіту, може бути написаний з власноручного підпису як безпосередньо заповідачем, так і нотаріусом на його прохання або за допомогою загальноприйнятих технічних засобів. У цьому випадку заповідач повинен прочитати і підписати заповіт, який додається до заповіту перед підписом. Оскільки заповіт є особистим, він не може бути оформлений через уповноважену особу, наприклад, батьків або опікуна.

Заповідач має право призначити спадкоємцями фізичних осіб, які перебувають або не перебувають у сімейних чи родинних відносинах з цими особами, а також інших учасників цивільних відносин (частина 1 статті 1235 Цивільного кодексу України) [2]. Крім того, якщо спадкоємці, визначені у заповіті, помруть до відкриття спадщини, якщо вони не приймуть спадщину, якщо вони відмовляться від її прийняття, якщо вони відмовляться від спадщини або якщо у заповіті відсутні умови, визначені у заповіті (ч. 1 ст. 1242 та ст. 1242 ЦК України) [2], то ті спадкоємці, які за законом мають право

на обов'язкову частку у спадщині з числа Інший спадкоємець може бути призначений навіть у разі, якщо спадкоємець був позбавлений права на спадкування без зазначення причини, крім тих, хто за законом має право на обов'язкову частку у спадщині з числа спадкоємців; якщо спадкоємець був позбавлений права на спадкування без зазначення причини, а особа, яка була позбавлена права на спадкування, померла до смерті спадкодавця то позбавлення її права на спадкування є недійсним (п. 2 ч. 2 ст. 12 Сімейного кодексу України). Статті 1235-2, 3 та 4 Цивільного кодексу України) [2].

Заповідальна свобода спадкодавця виражається також у безумовних правах, таких як право в будь-який час змінити або скасувати раніше складений заповіт, скласти новий заповіт, змінити обсяг майна, що спадкується за заповітом, змінити раніше визначених спадкоємців тощо. Право заповідача на зміну або скасування заповіту реалізується шляхом складення нового заповіту, таким чином, новий заповіт скасовує попередній заповіт повністю або в частині, що йому суперечить. При цьому новий заповіт скасовує попередній заповіт і не поновлює дію заповіту, складеного до нього спадкодавцем. У разі визнання нового заповіту спадкодавця недійсним, чинність попереднього заповіту не може бути відновлена, крім випадків, передбачених статтями 225 і 231 Цивільного кодексу.

Якщо заповіт дієздатної особи було складено у момент, коли вона не усвідомлювала тяжкості свого вчинку або не могла керувати ним, заповіт може бути за її позовом, а в разі її смерті - за позовом іншої особи, цивільні права або інтереси якої він порушив, визнаний Заповіт визнається недійсним за рішенням суду, якщо його було складено всупереч справжній волі особи внаслідок фізичного або психічного тиску з боку другої сторони або будь-якої іншої особи. При надходженні заяви про скасування або зміну заповіту, а також при складанні нового заповіту, яким скасовується або змінюється чинний заповіт, нотаріус або завідувач нотаріального архіву робить відмітку про наявність копії заповіту в нотаріальній справі нотаріального архіву, реєстрі нотаріальних дій, алфавітній книзі заповітів і реєстрі спадкових справ

про що робить відмітку в реєстрі нотаріальних дій. Якщо заповідач подає примірник заповіту, підпис про зміну або скасування заповіту вчиняється на цьому примірнику, який зберігається в нотаріальній справі або в нотаріальному архіві разом із заявою (якщо заповіт скасовується за заявою). Справжність підписів на заявах про скасування або зміну заповіту підлягає нотаріальному засвідченню.

Сучасна нотаріальна практика не виключає архаїчної "практики" проставлення відміток на копіях документів для реєстрації нотаріальних дій, зокрема щодо заповітів. Так, відповідно до пункту 42 статті 7 Правил ведення нотаріального діловодства, затверджених наказом Міністерства юстиції України від 22 грудня 2010 року № 3253/5 [7], у разі скасування, зміни або визнання заповіту недійсним у судовому порядку нотаріус, посилаючись на заяву, новий заповіт, рішення суду тощо, робить про це відмітку в реєстрі нотаріальних дій про посвідчення заповіту Він зобов'язаний зробити відповідний запис. Про це повинні бути зроблені відповідні записи. Наприклад, "Цей заповіт скасовано у зв'язку з укладенням нового заповіту, посвідченого мною 10 вересня 2001 року¹ за реєстровим номером 1423". У цьому випадку заповіт втрачає чинність у зв'язку з укладенням нового заповіту. Іншими словами, пізніший заповіт скасовує попередній заповіт повністю або в тій частині, в якій він йому суперечить. Новий заповіт скасовує попередній заповіт і не відновлює дію попереднього заповіту спадкодавця. Таким чином, попередній заповіт визнається недійсним останньою волею спадкодавця, а новий заповіт підлягає обов'язковій реєстрації в Спадковому реєстрі.

Склад спадщини, коло спадкоємців і дійсність заповіту визначаються лише після відкриття спадщини. Вимоги про недійсність заповіту можуть бути заявлені тільки після смерті спадкодавця. Всі дії, пов'язані з волею спадкодавця до цього часу, пов'язані з волевиявленням спадкодавця, всі вони реєструються в Спадковому реєстрі.

РОЗДІЛ II. ФОРМА ЗАПОВІТУ

Стаття 1247 Цивільного кодексу встановлює загальні вимоги до форми заповіту: 1) він має бути складений у письмовій формі із зазначенням місця і дати його складення; 2) має бути власноручно підписаний заповідачем або особою, визначеною у статті 207 Цивільного кодексу; 3) має бути посвідчений нотаріусом або іншою посадовою особою. Заповіти, які порушують ці вимоги, є недійсними (стаття 1257) [2]. Нотаріуси повинні посвідчувати заповіти, підписані заповідачем власноручно або за допомогою загальноновизнаних технічних засобів. Такі заповіти повинні бути прочитані та підписані заповідачем. У таких випадках також обов'язковим є посвідчення справжності заповіту в присутності свідків (ч. 2 ст. 1248 ЦК) [2]. Стаття 1253 ЦК передбачає й інші випадки посвідчення заповіту. При посвідченні заповіту необхідна присутність щонайменше двох свідків. Свідки повинні бути достатньо компетентними. Свідками не можуть бути: - нотаріуси або інші посадові особи, які посвідчують заповіт; - спадкоємці за заповітом; - члени сім'ї та близькі родичі спадкоємців за заповітом; - особи, які не можуть прочитати або підписати заповіт. Свідки читають і підписують заповіт. Відомості про свідків зазначаються у тексті заповіту (Цивільний кодекс, стаття 1253) [2].

Секретний заповіт (ст. 1249 ЦК)[2] - це заповіт, посвідчений нотаріусом без ознайомлення нотаріуса зі змістом заповіту. Заповіт подається заповідачем нотаріусу в запечатаному конверті, підписаному заповідачем. Нотаріус у присутності заповідача опечатує конверт і вкладає його в окремий конверт. Заповіт може бути змінений, доповнений або скасований заповідачем у будь-який час. Після смерті заповідача нотаріус, отримавши інформацію про відкриття спадщини, призначає дату публікації заповіту і повідомляє про це заповідача та його родичів. У присутності родичів і двох свідків нотаріус відкриває конверт із заповітом і оголошує його зміст. Нотаріус і свідки підписують протокол про оголошення заповіту. Особа, яка посвідчує заповіт, повинна внести весь зміст заповіту до актового запису (Цивільний кодекс, стаття 1250) [2]. Встановивши загальне правило, що заповіт має бути

посвідчений нотаріально, законодавець одночасно широко визначає, коли заповіт, посвідчений уповноваженою посадовою особою, прирівнюється до нотаріально посвідченого заповіту (статті 1251 та 1252 Цивільного кодексу) [2].

До нотаріально посвідчених заповітів належать такі випадки:

1) заповіти осіб, які перебувають на лікуванні в лікарні, поліклініці або іншому стаціонарному лікувальному закладі, а також у будинку-інтернаті чи в установі для інвалідів, у присутності лікуючого лікаря, заступника лікуючого лікаря, чергового лікаря або керівника установи для інвалідів у лікарні, поліклініці або іншому стаціонарному лікувальному закладі, будинку-інтернаті чи установі для інвалідів;

2) заповіту особи, яка перебуває на морському або річковому судні, що плаває у відкритому морі під Державним Прапором України, посвідченого капітаном такого судна під час пошукової чи іншої експедиції та засвідченого керівником такої експедиції

3) заповіти робітників, службовців, членів їхніх сімей та сімей військовослужбовців, посвідчені командирами (начальниками) військових частин, з'єднань, установ і військових навчальних закладів, де немає нотаріуса або нотаріальної контори, та командирами (начальниками) цих частин, з'єднань, установ і закладів

4) заповіти осіб, які відбувають покарання у виді позбавлення волі, посвідчені начальником місця позбавлення волі

5) заповіт особи, яка тримається під вартою, посвідчений начальником місця попереднього ув'язнення.

Складається два заповіти, один з яких зберігається у нотаріуса, а другий видається заповідачу. Письмовий заповіт не може бути підписаний особою, на яку він складений. При складанні та посвідченні заповіту нотаріус перевіряє особу заповідача, законність розпоряджень, що містяться в заповіті (крім секретних заповітів), та дієздатність заповідача. Нотаріуси зобов'язані відмовити у посвідченні заповіту, якщо він містить незаконні розпорядження

або якщо заповідач є недієздатним. Якщо заповідач не здатний розуміти наслідки своїх дій (наприклад, якщо він тяжко хворий), заповіт не може бути посвідчений. Нотаріуси не вимагають документів або інших доказів того, що заповідач володіє майном, на яке складено заповіт [13]. Цей факт може бути доведений лише після смерті спадкодавця, тобто на момент відкриття спадщини.

Що стосується вкладів у банку (фінансовій установі), то закон передбачає особливий момент смерті. Вкладник може залишити безпосередньо банку (фінансовій установі) розпорядження про те, кому має бути переданий вклад у разі його смерті. Такі вказівки можуть бути оформлені у вигляді підпису на картці рахунку вкладника. Підпис вкладника засвідчується керівником відповідного відділення банківської установи. Право на вклад входить до складу спадщини незалежно від того, як ним розпорядилися, тобто чи було складено заповіт щодо цього вкладу, чи ні. Заповіт, складений після видачі банківській (кредитній) установі розпорядження, скасовує заповіт повністю або частково, якщо він змінює набувача права на вклад або якщо заповіт стосується всього майна спадкодавця (ст. 1228 ЦК) [2].

Різноманітність форм волевиявлення заповідача значною мірою втілює принцип свободи заповіту, який гарантується таємницею нотаріальних дій, у тому числі таємницею заповіту (стаття 1255 Цивільного кодексу) [2]. Нотаріуси, інші посадові та службові особи, які посвідчують заповіти, свідки та особи, які підписують заповіти від імені заповідача, не мають права розголошувати відомості про факт складення заповіту, його зміст, скасування або зміну заповіту до відкриття спадщини. Нотаріуси та посадові особи, уповноважені вчиняти нотаріальні дії, несуть юридичну відповідальність за розголошення як таємниці складання заповіту, так і таємниці його змісту. Наприклад, приватні нотаріуси можуть бути позбавлені ліцензії на вчинення нотаріальних дій та виключені з нотаріальної палати. Крім того, нотаріуси можуть бути зобов'язані відшкодувати своїм клієнтам завдані ними збитки

або нелюдську шкоду. Законодавець передбачає право спадкоємців на власний розсуд тлумачити зміст заповіту після відкриття спадщини. У разі виникнення спорів між спадкоємцями заповіт тлумачиться судом відповідно до загальних вимог щодо тлумачення змісту правочину (ст. 1256 ЦК) [2].

РОЗДІЛ III. ОСОБЛИВІ ЗАПОВІДАЛЬНІ РОЗПОРЯДЖЕННЯ ЗАПОВІДАЧА

Заповіт може певним чином призначати не лише основних спадкоємців, а й будь-яких спадкоємців за законом. Підпризначення спадкоємців за заповітом застосовується, якщо спадкоємець, визначений у заповіті, помер до відкриття спадщини, не прийняв спадщину, відмовився від її прийняття, підпадає під підстави для усунення від права на спадкування або не виконав формулювання, визначеного у заповіті (стаття 1242 Цивільного кодексу) [2].

Підпризначений спадкоємець - це заступник спадкоємця, який відрізняється від спадкоємця в частині прав на спадкування, переходу частки у спадщині та збільшення частки у спадщині, крім тих, що передбачені статтею 1222 Цивільного кодексу.

Співвідношення між призначенням другорядних спадкоємців і спадкуванням за правом представлення стає проблематичним, коли основний спадкоємець помирає до відкриття спадщини, тобто раніше спадкодавця.

У таких випадках онуки та правнуки спадкодавця стають спадкоємцями після відкриття спадщини і отримують частку спадщини померлого батька (матері та дитини), але спадкодавець визначив спадкоємців, які не належать до цієї черги. Згідно з чинним законодавством, спадкоємці померлої особи є спадкоємцями у порядку зростання.

У цьому випадку відмінність полягає в тому, чи відмовилися основні спадкоємці від спадщини до своєї смерті, чи вони померли до того, як відмова була прийнята. У першому випадку спадкують повторно призначені спадкоємці, а в другому - спадкоємці спадкоємців, які померли до прийняття спадщини, тобто має місце перехід частки у спадщині [18].

Що стосується зв'язку між призначенням спадкоємця та збільшенням частки у спадщині, то збільшення частки у спадщині не відбувається, якщо призначається спадкоємець до основного спадкоємця, який відмовився від спадщини. Спадкоємці спадкують після спадкоємця, який змінив основного спадкоємця.

РОЗДІЛ ІV. ПРАВО НА ОBOB'ЯЗKOBY ЧACTKY Y CПAДЩИНІ. HEДІЙCНІCТЬ ЗАПОВІТУ

Свобода заповідального розпорядження обмежується на користь певних осіб, визначених законом. Ці особи називаються необхідними спадкоємцями. Це особиста категорія спадкоємців, які зберігають певну частку спадщини незалежно від волі спадкодавця, крім недостойних спадкоємців, які називаються обов'язковими спадкоємцями, оскільки необхідні спадкоємці не можуть бути позбавлені права на спадкування. Право на обов'язкову частку у спадщині мають неповнолітні або повнолітні непрацездатні діти спадкодавця (у тому числі усиновлені), непрацездатні вдова, батьки (усиновлювачі) та утриманці спадкодавця. Коло цих спадкоємців визначається за критеріями, що застосовуються для визначення спадкоємців першої черги та тих, хто за законом має право на спадкування як утриманці непрацездатних осіб (до 16 років, а учні - до 18 років, жінки - після 55 років, чоловіки - після 60 років, інваліди I, II і III групи)

Для визначення кола осіб, які мають право на обов'язкову частку, застосовуються такі критерії. Перелік осіб, які мають право на обов'язкову частку, є вичерпним. Іншими словами, ні спадкоємці другої черги, ні спадкоємці, які спадкують за правом представлення, не мають права на обов'язкову частку. Право на отримання такої частки не залежить від того, чи погодилися інші спадкоємці на отримання частки, а також від того, чи проживали необхідні спадкоємці разом зі спадкодавцем або окремо від нього. Обов'язкова частка має становити не менше половини частки, яка належала б спадкоємцям у разі спадкування за законом (обов'язкова частка) [3]. Іншими словами, примусова частка у спадщині має становити половину частки, яка належала б спадкоємцям за законом. Цей розмір може бути зменшений судом з урахуванням відносин між цими спадкоємцями та відказоодержувачами та інших обставин, що мають істотне значення (ч. 1 ст. 1241 ЦК) [2].

При визначенні розміру обов'язкової частки у спадщині необхідних спадкоємців має враховуватися вартість предметів звичайної домашньої обстановки та вжитку, вартість заповітів на користь необхідних спадкоємців,

а також вартість об'єктів та майнових прав, що перейшли до необхідних спадкоємців. При цьому не має значення, чи проживали необхідні спадкоємці разом зі спадкодавцем, чи окремо від нього. У цьому випадку враховуються лише ті спадкоємці, які мають законне право на отримання предметів домашнього вжитку на момент прийняття спадщини.

Іншими словами, якщо спадкоємець проживав зі спадкодавцем не менше одного року до часу відкриття спадщини, він має право на одержання цього майна в натурі переважно перед іншими спадкоємцями (за законом) відповідно до належної йому частки у спадщині (ч. 1 ст. 1279 Цивільного кодексу) [2]. Якщо необхідні спадкоємці не проживали зі спадкодавцем, але один з інших спадкоємців за законом проживав зі спадкодавцем не менш як один рік до його смерті, вартість предметів звичайної домашньої обстановки та вжитку не враховується при визначенні обов'язкової частки у спадщині.

Відповідно до статті 1257[2] Цивільного кодексу України, заповіт, складений особою, яка не має на це права, а також заповіт, складений з порушенням вимог щодо його форми та порядку посвідчення, є нікчемним. За заявою заінтересованої особи суд визнає заповіт недійсним, якщо буде встановлено, що волевиявлення заповідача не є вільним і не відповідає волі заповідача. Недійсність окремих розпоряджень, що містяться в заповіті, не має наслідком недійсність інших частин заповіту.

У разі визнання заповіту недійсним спадкоємці, позбавлені за ним права на спадкування, одержують за законом право на спадкування на загальних підставах. Заповіт є недійсним лише за наявності підстав, передбачених Цивільним кодексом. Водночас зміст заповіту не може бути змінений після відкриття спадщини, оскільки це означає зміну волі спадкодавця, що не допускається. Право на внесення змін до заповіту належить виключно заповідачу. Підставою недійсності заповіту є недодержання заповідачем у момент вчинення заповіту будь-якої з вимог, яка є необхідною для чинності цього правочину. Аналіз загальних норм про правочини (глава 16 Цивільного кодексу) та спеціальних положень про

заповіти (глава 85 Цивільного кодексу) свідчить про те, що до вимог, які мають бути дотримані для того, щоб заповіт був дійсним, відносяться наступні

1) Зміст заповіту не повинен суперечити Цивільному кодексу, іншим актам цивільного законодавства та моральним засадам суспільства;

2) заповіт може бути складений фізичною особою з повною цивільною дієздатністю; та

3) заповіт має бути складений особисто заповідачем; та

4) волевиявлення заповідача має бути вільним і відповідати його внутрішній волі; 4) волевиявлення заповідача має бути вільним і відповідати його внутрішній волі

5) заповіт має бути складений у письмовій формі, посвідчений нотаріусом або іншою посадовою чи службовою особою.

При визначенні недійсності заповіту принципове значення має те, чи має позивач право на звернення до суду, тобто чи є він особою, яка має право оскаржити оспорюваний заповіт. Якщо наявність заповіту не впливає на право особи на спадкування, суд відмовляє у задоволенні позову. Це пов'язано з тим, що отримання спадщини за заповітом не порушує права та інтереси такої особи.

У цивільній справі Верховний Суд України дійшов висновку, що позивачка не могла оскаржити оспорюваний заповіт, оскільки не могла вступити в спадщину за довіреністю після смерті своєї двоюрідної бабусі [7]. Позивачами у цій категорії спорів є спадкоємці за законом, які усунуті від спадкування за змістом заповіту і мають право претендувати на спадщину у разі визнання заповіту недійсним. Відповідачем є спадкоємець, на користь якого було складено заповіт. Окремо слід зупинитися на процесуально-правовому становищі нотаріуса у разі визнання заповіту недійсним. Аналіз судової практики свідчить, що нотаріуси часто залучаються до участі у справах про визнання заповітів недійсними в різних процесуально-правових позиціях (відповідач, співвідповідач, третя особа, свідок). **Водночас,**

відповідно до п. 18 Постанови Пленуму Верховного Суду України № 7 від 30 травня 2008 року "Про судову практику у справах про спадкування", нотаріуси не є заінтересованими особами у справах про спадкування і не повинні залучатися до участі у справі; Узагальнення Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ № 2 від 07.02.14 р. "Про практику розгляду судами справ про визнання заповітів недійсними"; Узагальнення Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ № 2 від 07.02.14 р. "Про деякі питання практики розгляду судами справ про визнання заповітів недійсними" та ін. Як зазначено в п. 6 "Про судову практику у справах за скаргами на відмову у вчиненні нотаріальної дії або відмови в її вчиненні" [7], нотаріус може бути відповідачем лише у справах про відмову у вчиненні нотаріальної дії або оскарження порядку її вчинення. Водночас такий позов до нотаріуса підлягає розгляду як правовий спір у порядку цивільного судочинства. У таких випадках приватний нотаріус є відповідачем за позовом про оскарження нотаріальної дії на тій підставі, що приватний нотаріус не дотримався вимог чинного законодавства при вчиненні нотаріальної дії. Якщо такий позов пред'являється до нотаріуса, то відповідачем виступає нотаріус відповідної держави. Це пов'язано з тим, що нотаріуси мають, окрім загального статусу нотаріусів, ще й спеціальний статус працівників юридичної особи - нотаріальної контори. Тому нотаріуси (приватні нотаріуси чи державні нотаріальні контори) залучаються як відповідачі лише у справах про оскарження чи відмову у вчиненні нотаріальних дій, пов'язаних з оформленням спадщини. Такі особи не можуть залучатися як відповідачі у справах про визнання заповіту недійсним. У цивільних справах у спорах про визнання заповіту недійсним, де позивач обґрунтовує свої вимоги неправомірними діями нотаріуса, державна нотаріальна контора або приватний нотаріус залучається як третя особа, яка не заявляє самостійних вимог щодо предмета спору. Особливості визнання заповіту недійсним

Суди розглядають справи про визнання заповіту недійсним лише після відкриття спадщини, яке закон пов'язує зі смертю або оголошенням особи померлою (ч. 1 ст. 1220 ЦК) [2]. До смерті або оголошення фізичної особи померлою цивільні правовідносини не регулюються нормами спадкового права. Відповідно до п. 17 Постанови № 7 Пленуму Верховного Суду України, право вимагати визнання заповіту недійсним виникає лише після смерті спадкодавця. Водночас існують випадки, коли суд визнає заповіт недійсним ще за життя спадкодавця.

РОЗДІЛ V. ЗДІЙСНЕННЯ СПАДКОВИХ ПРАВ

Прийняття спадкоємцем спадщини або відмова від неї є суб'єктивним цивільним правом. Реалізація цього суб'єктивного права впливає як на самих спадкоємців, які виключаються зі спадкових правовідносин, так і, навпаки, на інших осіб, які набувають право на спадкування [12].

Таке право не має правових наслідків лише у випадку, якщо потенційний спадкоємець відмовився від спадщини до відкриття спадщини. Відповідно до статті 1275[2] Цивільного кодексу України, якщо один із спадкоємців за заповітом відмовився від прийняття спадщини, частка спадщини, яку він мав право прийняти, переходить до інших спадкоємців за заповітом і розподіляється між ними порівну. Якщо хтось із спадкоємців тієї самої черги, яка мала право на спадкування, відмовляється від прийняття спадщини, частка, яку він мав право на її прийняття, переходить до інших спадкоємців тієї самої черги і розподіляється між ними порівну. Припустимо, наприклад, що брат спадкодавця, який за законом належить до другої черги, бажає відмовитися від спадщини. Тоді його спадщина розподіляється між братами та сестрами спадкодавця, його бабою та дідом з боку батька та бабою та дідом з боку матері, тобто між усіма спадкоємцями, які належать до другої черги. Положення цієї статті не застосовуються, якщо спадкоємець відмовився від спадщини інших прямих спадкоємців або якщо спадкодавець визначив інших спадкоємців. Якщо спадкоємець за заповітом відмовився від спадщини, борги, що випливають з такої відмови, переходять до інших спадкоємців за заповітом, які прийняли спадщину, і розподіляються між ними порівну. При реальному спадкуванні спадкоємці вказуються в заповіті відповідно до черговості, визначеної законом, за ступенем спорідненості, сімейного стану, спільного проживання чи перебування на утриманні спадкодавця. З метою захисту спадкових прав таких осіб законодавець запровадив правило, що якщо одна й та сама особа претендує на спадкування як за заповітом, так і за законом, то сама лише відмова від спадкування за заповітом не позбавляє її можливості прийняти спадщину за законом, що є іншою підставою.

Законодавець розглядає спадкування за заповітом і спадкування за законом як різні види спадкування (ст. 1217 ЦК) [2]. Частина 1 статті 1273 Цивільного кодексу України зазначає, що спадкоємець за заповітом або за законом може відмовитися від прийняття спадщини, навіть якщо спадщина за заповітом і спадщина за законом походить від одного й того самого спадкоємця. Оскільки спадкування за заповітом ґрунтується на волевиявленні спадкодавця, який має право на спадкування за законом (стаття 1223 Цивільного кодексу України)[2], а його воля не може бути обмежена, крім випадку спадкування обов'язкової частки відповідно до статті 1241[2] Цивільного кодексу України, спадкоємці, які відмовляються від спадкування за законом, також мають право на спадкування за заповітом.

Таким чином, особа, спадкування якої відкривається як за заповітом, так і за законом, має право прийняти спадщину лише на підставі однієї з двох підстав. Якщо спадкоємець, який мав право на спадкування як за заповітом, так і за законом, подає заяву про прийняття спадщини на іншій підставі. Такий спадкоємець вважається таким, що прийняв спадщину за обома підставами. Ця презумпція діє, якщо протягом строку, встановленого статтею 1270[2] Цивільного кодексу України, спадкоємець не заявить про відмову від спадщини за іншою підставою.

Таким чином, після закінчення строку для прийняття спадщини, якщо спадкоємець подав заяву про прийняття спадщини з однієї підстави і не подав заяву про відмову від спадщини з іншої підстави, вважається, що він прийняв спадщину за заповітом або за законом.

Закон України № 2478-VII від 03.07.2018, який набрав чинності 04.02.2019, "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо відновлення кредитування" [12] вносить зміни до низки законодавчих актів, що прямо чи опосередковано регулюють кредитні відносини та можуть бути предметом задоволення кредитних вимог, у тому числі за рахунок успадкованих активів стосується широкого кола активів, які можуть бути

Аналіз Закону показує, що його прийняття, як зазначено в його назві, є

результатом впливу банківської та фінансової спільноти на законодавчий процес, головним чином з метою покращення ситуації з непрацюючими кредитами банків, включаючи залучення успадкованих активів, з мінімальною метою повернення кредитів. Новий закон також спрямований на імплементацію Закону України "Про споживче фінансування". Закон удосконалює положення Цивільного кодексу України щодо поруки як способу забезпечення виконання зобов'язань за кредитними договорами. Закон передбачає, що у разі зміни зобов'язання без згоди поручителя, внаслідок чого збільшується обсяг відповідальності боржника, поручитель відповідає за невиконання боржником зобов'язання в тому обсязі, в якому воно існувало до зміни зобов'язання.

Порука припиняється, якщо основне зобов'язання виконано або якщо кредитор не пред'явив позов до поручителя протягом загального строку позовної давності. Гарантія припиняється після закінчення строку дії гарантії, встановленого в договорі про надання гарантії. Якщо такий строк не встановлений, гарантія припиняється у разі повного виконання основного зобов'язання або якщо кредитор не пред'явить вимоги до гаранта протягом трьох років від дня настання строку виконання основного зобов'язання. Якщо строк (термін) виконання основного зобов'язання не встановлений або якщо він встановлений моментом пред'явлення вимоги, порука припиняється, якщо кредитор не пред'явить вимоги до поручителя протягом трьох років від дня укладення договору поруки (хоча до оновлення закону цей строк становив один рік).

Новим положенням є частина V статті 559 Цивільного кодексу України, яка передбачає, що ліквідація боржника - юридичної особи не припиняє поруки, якщо кредитор звернувся до суду з позовом до поручителя у зв'язку з порушенням зобов'язання цього боржника до дати внесення запису про ліквідацію боржника - юридичної особи до Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань передбачено, що дія гарантії не припиняється. Можна сказати, що

законодавець "розмив" ознаки акцесорної гарантії і надав їй характер відносно самостійного існування.

Також були змінені правила, що регулюють відповідальність спадкоємців за боргами спадкодавця (статті 1281 та 1282 Цивільного кодексу України). Це законодавство застосовується до триваючих правовідносин, таких як претензії та спадкування. Зокрема, ч. 4 ст. 36 Закону України "Про іпотеку"[14] є винятком. [14], застосовується до відносин, що виникли після набрання чинності цим Законом, а також до відносин, що виникли до набрання чинності цим Законом і продовжують існувати після набрання ним чинності.

Згідно з додатком до Закону, це положення має узгоджуватися зі статтею 58 Конституції України, яка передбачає, що закони та інші нормативно-правові акти не мають зворотної дії в часі, крім випадків, коли вони пом'якшують або скасовують відповідальність особи. Необхідно проаналізувати, чи не збільшило скорочення строку, протягом якого кредитори спадкодавця можуть пред'явити вимоги до спадкоємців з одного року до шести місяців, їхню відповідальність і чи не унеможливило застосування цього положення до відносин, які виникли до набрання чинності зміненним законом.

ВИСНОВКИ

Таким чином, розглядаючи питання спадкового права, можна підкреслити, що

Структурно спадщина як об'єкт цивільних прав включає в себе права спадкодавця та його обов'язки. При цьому обов'язки є додатковим елементом спадщини, оскільки вони переходять до спадкоємців разом з правами спадкодавця. Таким чином, права є основним елементом спадщини, а обов'язки - додатковим. Якщо у спадщині немає прав, то обов'язки спадкодавця не можуть бути передані спадкоємцям через економічну незручність. У такому випадку спадкоємці або відмовляються від спадщини, або не визнають її.

спадкоємці прийняли спадщину, не знаючи про зобов'язання спадкодавця, вони можуть відкликати свою заяву про прийняття спадщини протягом строку для прийняття спадщини. У таких випадках зобов'язання спадкоємця не можуть бути визначені як невід'ємні від прав спадкоємця, а права у складі спадщини є невід'ємними від зобов'язань. Слід зазначити, що в теорії права вже робилися спроби класифікувати елементи спадщини. Зокрема, Л.В. Лещенко розрізняв права та обов'язки, які успадковуються самі по собі, та ті, що успадковуються лише разом з іншими правами та обов'язками. До останніх належить право на захист майна шляхом витребування його з чужого незаконного володіння, у тому числі від добросовісних набувачів. Важливо зазначити, що склад спадщини не вичерпується правами та обов'язками, покладеними на спадкодавця. Дослідники спадкового права включають до нього не лише суб'єктивні права у фізичному сенсі (такі як право власності та права, що ґрунтуються на вимогах і боргах), а й юридичні утворення на шляху від правоздатності до суб'єктивних прав на спадкове майно. В юридичній літературі такі об'єкти називаються охоронюваними законом інтересами або наданими законом можливостями чи дозволами.

Особа, яка складає заповіт, повинна мати необхідний обсяг цивільної дієздатності. Іншими словами, лише особа, яка має повну цивільну дієздатність, усвідомлює значення своїх дій та здатна керувати ними, має право складати заповіт. Таким чином, заповідачем може бути фізична особа, яка досягла 18 років (повноліття), фізична особа, яка не досягла повноліття, але набула повної цивільної дієздатності у зв'язку з укладенням шлюбу, фізична особа, яка досягла 16 років і працює за трудовим договором, та неповнолітня особа, яка записана матір'ю або батьком дитини. Волевиявлення учасника правочину має бути вільним і відповідати його внутрішній волі.

Стаття 1247 Цивільного кодексу встановлює загальні вимоги до форми заповіту: 1) він має бути складений у письмовій формі із зазначенням місця і дати його складення; 2) має бути власноручно підписаний заповідачем або особою, визначеною у статті 207 Цивільного кодексу; 3) має бути посвідчений нотаріусом або іншою посадовою особою. Заповіти, які порушують ці вимоги, є недійсними.

Право на обов'язкову частку у спадщині мають неповнолітні або повнолітні непрацездатні діти спадкодавця (у тому числі усиновлені), непрацездатні вдова, батьки (усиновлювачі) та утриманці спадкодавця. Коло цих спадкоємців визначається за критеріями, що застосовуються для визначення спадкоємців першої черги та тих, хто за законом має право на спадкування як утриманці непрацездатних осіб (до 16 років, а учні - до 18 років, жінки - після 55 років, чоловіки - після 60 років, інваліди I, II і III групи)

Законодавець розглядає спадкування за заповітом і спадкування за законом як різні види спадкування (ст. 1217 ЦК) [2]. Частина 1 статті 1273 Цивільного кодексу України зазначає, що спадкоємець за заповітом або за законом може відмовитися від прийняття спадщини, навіть якщо спадщина за заповітом і спадщина за законом походить від одного й того самого спадкоємця. Оскільки спадкування за заповітом ґрунтується на волевиявленні спадкодавця, який має право на спадкування за законом (стаття 1223

Цивільного кодексу України)[2], а його воля не може бути обмежена, крім випадку спадкування обов'язкової частки відповідно до статті 1241[2] Цивільного кодексу України, спадкоємці, які відмовляються від спадкування за законом, також мають право на спадкування за заповітом.

Таким чином, особа, спадкування якої відкривається як за заповітом, так і за законом, має право прийняти спадщину лише на підставі однієї з двох підстав. Якщо спадкоємець, який мав право на спадкування як за заповітом, так і за законом, подає заяву про прийняття спадщини на іншій підставі. Такий спадкоємець вважається таким, що прийняв спадщину за обома підставами. Ця презумпція діє, якщо протягом строку, встановленого статтею 1270[2] Цивільного кодексу України, спадкоємець не заявить про відмову від спадщини за іншою підставою.

Таким чином, після закінчення строку для прийняття спадщини, якщо спадкоємець подав заяву про прийняття спадщини з однієї підстави і не подав заяву про відмову від спадщини з іншої підстави, вважається, що він прийняв спадщину за заповітом або за законом.

24	http://maup.org/lib/nw63.pdf		0.94%
25	https://zakononline.com.ua/documents/show/330217__557107	29 джерел	0.9%
26	http://eprints.oa.edu.ua/1541/1/mater_konfer_Malynovsky-2012.pdf	28 джерел	0.9%
27	http://eprints.zu.edu.ua/28640		0.86%
28	http://dspace.univd.edu.ua/xmlui/bitstream/handle/123456789/6580/Problemy%20svilnoho%20prava%20ta%20pro	2 джерела	0.86%
29	http://dspace.onua.edu.ua/bitstream/handle/11300/16142/%d0%94%d0%b8%d1%81%d0%b5%d1%80%d1%82%d0%b0%d1%...		0.84%
30	http://advokat-kieva.com.ua/a65371-advokat-kiyiv-vse.html	4 джерела	0.8%
31	http://www.krayani.net/ukr/projects/150/221	5 джерел	0.8%
32	https://wiki.legalaid.gov.ua/index.php/%D0%9F%D1%80%D0%B0%D0%B2%D0%BE_%D0%BD%D0%B5%D0%BF%D0%B	8 джерел	0.78%
33	https://protocol.ua/ru/postanova_ktss_vp_vid_14_08_2019_roku_u_spravi_388_983_16_ts	2 джерела	0.78%
34	https://unba.org.ua/assets/uploads/news/visnyky/2016-12-13-v-snik-naau_58500759575db.pdf	2 джерела	0.76%
35	http://www.vkp.ua/ua/publications/articles/vid_borgu_ne_vtechesh_7_vazhlivikh_zmin_u_kredituvanni_ta_zabezpeche	3 джерела	0.76%
36	http://consultant.parus.ua/?doc=0AOL8C29AF	31 джерело	0.76%
37	https://protocol.ua/ru/postanova_ktss_vp_vid_16_10_2019_roku_u_spravi_361_3707_16_ts	3 джерела	0.74%
38	http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/RE20036.html		0.72%
39	https://law.chnu.edu.ua/wp-content/uploads/2020/12/Zbirnyk-16.10.20.pdf	2 джерела	0.7%
40	https://ronl.org/referaty/gosudarstvo-pravo/316605	13 джерел	0.7%
41	http://apnl.dnu.in.ua/4_2017/4_2017.pdf	20 джерел	0.7%
42	https://westudents.com.ua/glavy/72336-glava-13-fzichna-osoba-pdprimets.html	4 джерела	0.68%
43	http://lex-ua.net/ua/text/3/620		0.66%
44	https://sud.ua/ru/news/blog/172881-nevidpovidnist-voli-ta-voleviyavlennya-yak-pidstava-dlya-viznannya-zapovitu-nediysnim-an..		0.64%
46	http://kizman-tehn.com.ua/wp-content/uploads/2017/09/Notariat_2011.pdf		0.62%

93	https://protocol.ua/ru/postanova_ktss_vp_vid_16_03_2020_roku_u_spravi_204_1064_16_ts	0.33%
94	https://ua-referat.com/uploaded/rekomendaciyi-shodo-oformlennya-spadkuvannya-avtorsekogo-prava/index1.html	0.33%
95	https://forum.antiraid.com.ua/topic/6858-%D0%B2%D0%B8%D1%81%D0%BD%D0%BE%D0%B2%D0%BA%D0%B8-%D0%B2%...	0.33%
96	https://protocol.ua/ru/postanova_ktss_vp_vid_26_04_2022_roku_u_spravi_756_2784_15_ts_1	7 джерел 0.33%
97	https://library.nlu.edu.ua/POLN_TEXT/SBORNIKI_2015/Tezu_Maslov_2015.pdf	3 джерела 0.31%
98	http://elar.naiu.kiev.ua/bitstream/123456789/9866/1/%d0%a1%d0%bf%d0%b0%d0%b4%d0%ba%d1%83%d0%b2%d0%b0%...	0.31%
100	http://er.dduvs.in.ua/bitstream/123456789/10892/1/56.pdf	0.31%
101	https://supreme.court.gov.ua/userfiles/media/new_folder_for_uploads/supreme/sud_pract/2022_06_02_Oglyad_KCS_zved.pdf	0.31%
102	http://pravoznavec.com.ua/period/chapter/97/848/30716	2 джерела 0.31%
103	https://studfile.net/preview/5170177	0.31%
104	https://revolution.allbest.ru/law/00734616_0.html	0.31%
105	http://pravoisuspilstvo.org.ua/archive/2017/4_2017/part_1/4-1.pdf	0.31%
106	https://pl.uu.edu.ua/wp-content/uploads/2020/05/%D0%97%D0%91%D0%86%D0%A0%D0%9D%D0%98%D0%9A_%D0%BF%D...	0.31%
107	https://protocol.ua/amp/ua/postanova_ktss_vp_vid_22_11_2020_roku_u_spravi_756_10183_16_ts	2 джерела 0.31%
108	http://perspectives.pp.ua/public/site/conferency/conf-25.pdf	4 джерела 0.31%
110	http://dspace.univd.edu.ua/xmlui/bitstream/handle/123456789/2405/Aktualni%20problemy%20pravovoi%20nauky%20...	9 джерел 0.31%
111	https://essuir.sumdu.edu.ua/bitstream-download/123456789/39181/1/honcharova_pravo.pdf	2 джерела 0.31%
112	http://dspace.opu.ua/jspui/bitstream/123456789/11692/1/%d0%ba%d0%be%d0%bd%d1%84%20ZNU_%d0%bc%d0%b0%d0%...	0.31%
113	https://docs.dtkr.ua/doc/5204-17?page=1	11 джерел 0.31%
114	https://www.lvduvs.edu.ua/uk/karta-dokumentiv/category/155-conference-2022-magazine.html?download=2880%3A...	29 джерел 0.29%
115	http://www.lsej.org.ua/4_2021/65.pdf	0.27%
117	http://www.palata.notariat.org.ua/qa.html?page=216	6 джерел 0.25%

118	https://pravda.if.ua/vidomyi-zabudovnyk-dyirektor-vertykali-ta-pvz-oleg-lyepyenin-zayavyv-pro-vlasne-bankrutstvo/?f	2 джерела	0.25%
119	https://ua-referat.com/%D0%A1%D0%BF%D0%B0%D0%B4%D0%BA%D1%83%D0%B2%D0%B0%D0%BD%D0%BD%D1%8F%D...		0.21%
120	https://protocol.ua/ru/postanova_ktss_vp_vid_14_11_2018_roku_u_spravi_740_3887_16_ts		0.21%
122	http://dspace.onua.edu.ua/bitstream/handle/11300/15528/%d0%90%d0%bd%d0%b4%d1%80%d0%be%d0%bd%d0%t	3 джерела	0.21%
123	http://yurradnik.com.ua/yurradnik.com.ua/zhurnal-men/rubrikator/rubrika-zhurnalu-men/page/138	4 джерела	0.21%
124	http://www.minjust.cv.ua/index.php?page=/1221124153/1234951768/1234956501	15 джерел	0.21%
125	https://24tv.ua/archive/03_july_2018		0.2%
126	https://i.factor.ua/ukr/journals/nibu/2018/september/issue-76/article-39377.html	4 джерела	0.2%
127	https://visnyk-juris-uzhnu.com/wp-content/uploads/2020/12/No.56-1.pdf		0.2%
128	http://bassoonk.info/?paged=10	2 джерела	0.2%
129	https://academysps.edu.ua/wp-content/uploads/2017/02/Materiali-lektsij_TSivil-ne-ta-simejne-pravo.pdf	8 джерел	0.2%
131	http://dspace.univd.edu.ua/xmlui/handle/123456789/10575	2 джерела	0.2%
134	http://visnyk-pravo.mdu.in.ua/uk/visnik_mdu_2018_15.pdf		0.18%
135	http://dspace.onua.edu.ua/bitstream/handle/11300/8436/%D0%A8%D0%B0%D1%85%D0%BD%D0%B0%D0%B7%D0%B0%D1...		0.16%
136	https://uu.edu.ua/upload/Nauka/Electronni_naukovi_vidannya/Molod_osvita_nauka_duhovnist/molod16_part_2.pdf		0.16%
137	http://rfrussia.org/rzne/derzhavnij-prikordonnij-komitet-respubliki-bilorus		0.16%
138	http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/JG1ZA01A.html		0.16%
139	http://dspace.oneu.edu.ua/jspui/bitstream/123456789/11549/1/%d0%95%d0%ba%d0%be%d0%bd%d0%be%d0%bc%d1%96%...		0.16%
140	http://essuir.sumdu.edu.ua/handle/123456789/8553	2 джерела	0.16%
141	https://nm2.univd.edu.ua/download/131042	3 джерела	0.16%
142	https://protocol.ua/ru/postanova_vgsu_vid_23_03_2017_roku_u_spravi_909_865_16	28 джерел	0.16%
143	https://dspace.nlu.edu.ua/bitstream/123456789/693/1/Visnuk2003_32.pdf	8 джерел	0.16%

144	https://studfile.net/preview/5129002/page:29	3 джерела	0.16%
145	http://clj.nuoua.od.ua/archive/14/14_2013.pdf		0.16%
146	https://dspace.uzhnu.edu.ua/jspui/bitstream/lib/14646/1/%d0%90%d0%bd%d0%b4%d1%80%d1%83%d1%88%d0%ba%d0%b...		0.16%
147	http://vinnotariat.com.ua/teoriya-praktika/rezume/New%20Folder/%D0%9F%D1%80%D0%B0%D0%BA%D1%82%D0%B8%D1...		0.16%
148	http://elcat.pnpu.edu.ua/docs/nw65.pdf	3 джерела	0.16%

Джерела з Бібліотеки

39

1	Студентська робота	ID файлу: 1015967994	Навчальний заклад: Open International University of Hu	25 Джерело	15.8%
2	Студентська робота	ID файлу: 1015967967	Навчальний заклад: Open International University of Human Deve...		12.6%
14	Студентська робота	ID файлу: 1014298850	Навчальний заклад: Open International University of Human Deve...		1.42%
45	Студентська робота	ID файлу: 1015835226	Навчальний заклад: Open International University of Human Deve...		0.62%
80	Студентська робота	ID файлу: 1014248481	Навчальний заклад: Open International University of Human Deve...		0.39%
90	Студентська робота	ID файлу: 1015289580	Навчальний заклад: Open International University of Human Deve...		0.35%
99	Студентська робота	ID файлу: 1016023137	Навчальний заклад: Open International University of Hu	2 Джерело	0.31%
109	Студентська робота	ID файлу: 1003902021	Навчальний заклад: Open International University of Human Deve...		0.31%
116	Студентська робота	ID файлу: 1015887628	Навчальний заклад: Open International University of Human Deve...		0.25%
121	Студентська робота	ID файлу: 1015996209	Навчальний заклад: Open International University of Human Deve...		0.21%
130	Студентська робота	ID файлу: 1015174916	Навчальний заклад: Open International University of Hu	2 Джерело	0.2%
132	Студентська робота	ID файлу: 1014292666	Навчальний заклад: Open International University of Human Deve...		0.18%
133	Студентська робота	ID файлу: 1015999098	Навчальний заклад: Open International University of Human Deve...		0.18%